

I

ХТО ТАКИЙ БУВ АБУ-КАСИМ І ЯК ВИГЛЯДАЛИ ЙОГО КАПЦІ

У Багдаді, славнім місті,
Тому літ не сто, не двісті,
Як халіфи¹ ще жили,
Був вдовець, стара қатряга,²
Та такий вам скүпиндряга,³
Що шукаль по всій землі.

Хоч багатий був, як рідко,
Та ходив брудний, як дідько,
І обдертий, як жебрақ:
Сорочище чорна, груба,
Ледве руб держиться руба,
А штанищі, мов райтақ.⁴

Лисину замість тюрбана⁵
Обвивала шматка драна,
Ветха — й қольору не знать;
Плащ — верета-перетика,
Шпилька з терня, пояс з лика —
Хоч у просо шпақи гнатъ.

Заввся дід той Абү-Касим,
Був қупець собі, не блазень,
Пахощами торгував.

Як по місті йшов часами,
Всякий люд за ним юрбами
Біг і дивом дивував.

Та найбільше всіх уваги
У старого скүпиндряги
Його қапці знай тягли:
Але қапці ж бо то, қапці!
Що, мабуть, ще дідьчій бабці
Шлюбним обувом були.

Відкі Абү-Касим взяв їх,
Кілько літ уже вживав їх,
Сього не затямив світ;
Знали лиш шевці багдадські,
Що ті қапці чудернацькі
Латали ву́ке з десять літ.

Що там прищіпок без міри!
Що там дратви, що там шкіри
Шевські руки уплеми!
Десять раз підошви қлали,
До старих нові шпилляли,
Щоб міцнішій були.

А під десять шкір тих, братку,
Абү-Касим наостатку
Цвяхів густо сам набив,
Та й то цвяхів з головками,
Мов цибулі з часниками, —
На уряд⁶ қовалъ зробив.

